

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatelky **A. L.**, zastoupené JUDr. Igorem Osvaldem, advokátem se sídlem v Brně, Veveří 31, za účasti **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, a osoby zúčastněné na řízení E. Š., v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2005, č. j. 29 Ca 112/2003 - 93,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím odboru územního a stavebního řízení Magistrátu města Brna ze dne 13. 2. 2003, č. j. OÚSŘ U 03/03482Bar/Wi, bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky A. L. a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí odboru územního a stavebního řízení Úřadu městské části města Brna Brno-Královo Pole ze dne 4. 12. 2002, č. j. OÚSŘ: 01/4032/US/412/Su., kterým byla podle ustanovení § 66 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), povolena změna stavby bytového domu P. 40 na pozemku p. č. 3369 k. ú. K. P., č. p. 2255 – stavební úpravy spočívající v přestavbě dvou bytových jednotek ve 3. NP, které budou komunikačně propojeny s půdní vestavbou, včetně zastřešení terasy.

Proti citovanému rozhodnutí Magistrátu města Brna stěžovatelka podala žalobu, která byla rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2005, č. j. 29 Ca 112/2003 - 93, zamítnuta. Stěžovatelka při ústním jednání, v souladu se svým návrhem ze dne 12. 1. 2005, doplňujícím vyjádření k žalobě, omezila žalobní body na body týkající se otvoru odpovídajícího požárně bezpečnostním předpisům, tedy aby otvor ve štitové zdi byl zazděn, a dále, aby balkon ve čtvrtém

nadzemním podlaží o délce asi 7 m byl zkrácen tak, že bude pouze u balkónových dveří, a to v souladu s § 3 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Námitka týkající se požárně bezpečnostních předpisů byla poprvé uplatněna až v doplňujícím vyjádření stěžovatelky ze dne 12. 1. 2005, a proto se jí krajský soud ve smyslu § 71 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nezabýval. Ve věci druhé ze žalobních námitek pak soud stěžovatelce nepřisvědčil, neboť dospěl k závěru, že změnou stavby spočívající ve vysunutí balkonu ve čtvrtém nadzemním podlaží v hloubce 1,2 m a v délce 7,86 m nebudou dotčena její práva.

Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností ze dne 3. 3. 2005, ve které zdůraznila, že nebránila stavbě jako celku, pouze požadovala kromě podrobnějších technických zjištění oproti předloženému stavebnímu záměru úpravy balkonu a štitové zdi, tj. úpravy, které z hlediska využitelnosti nově budovaných prostor jsou nevýznamné, které však byly navrženy ve vztahu k sousední nemovitosti zcela nevhodně. Její námitky správní orgány nerespektovaly a krajský soud se jimi zabýval jen velmi zběžně a tedy formálně. Stěžovatelka v kasační stížnosti rekapituluje své požadavky uplatněné ve správním řízení a průběh tohoto řízení. Následně namítá, že koncentrační zásada byla aplikována způsobem, který nesprávně interpretoval její procesní vůli a poškodil ji. Zdůrazňuje také, že u jediného jednání, které se před soudem ve věci konalo, byla stěžovatelka dotazována způsobem, z něhož pak mělo vyplynout zásadní omezení žalobních námitek, které pak byly obsahově přehodnoceny, což stěžovatelka neměla v úmyslu. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem, že žalobní body omezila, jestliže v doplňujícím vyjádření k žalobě v souvislosti s otvorem ve štitové zdi psala o požárních aspektech věci; neznamenal to zúžení rozsahu předmětu správního přezkoumání. Stěžovatelka ve správním a pak v soudním řízení dávala vždy jednoznačně najevo, že posuzovaný otvor ve štitové zdi je nepřiměřeným zásahem do jejích práv jako vlastnice a uživatelsky sousedící nemovitosti, přičemž hledisek pro uplatňování této námity měla vždy několik – od nevhodného dispozičního a urbanistického řešení, přes komplikaci budoucí výstavby na jejím domě až po hledisko požární bezpečnosti. Pokud jde o úpravu balkonu, stěžovatelka vytýká krajskému soudu, že se ztotožnil se závěry správního orgánu, aniž by jakkoliv posoudil věcný obsah námitek. Zdůrazňuje, že stávající velikostí a umístěním balkonu jde o evidentní porušení § 8 vyhlášky č. 137/1998 Sb. ohledně vzájemných odstupů budov, kde je třeba zachovávat požadavky přístupu denního a slunečního světla, základní pozitivní, hygienické a environmentální parametry, které je při výstavbě nutno dodržovat v míře toho, co je možné. Soud tuto námitku vůbec nepřezkoumal a jeho závěr je tak nepřezkoumatelný. Dle stěžovatelky se soud vyhnul přezkumu celé věci tím, že první námitku formálně procesně odmítl a druhou posoudil pouze formálně.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhla napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Správní orgán ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatelkou výslovně uplatněný důvod namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.],

spočívající v nesprávné aplikaci stavebně-právních předpisů. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení. Stěžovatelka sice uplatnila důvod týkající se nesprávného posouzení právní otázky, nicméně obsahově spadají uplatněné důvody pod písmeno d) ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., tj. stěžovatelka se dovolává nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro vady řízení před soudem, neboť tvrdí, že jednak neomezila žalobní body, dále pak, že soud formálně odmítnul námitku první a formálně posoudil námitku druhou.

Soud se tedy zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, která je ostatně vadou tak závažnou, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Pokud by tato námitka byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení rozhodnutí krajského soudu.

S námitkou stěžovatelky, že její vůle ohledně rozsahu žalobních bodů byla soudem nesprávně interpretována, se zdejší soud neztotožnil. Řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční. Je na stěžovatelce, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na ní, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezila, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikovala, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (§ 71 s. ř. s.).

Omezení žalobních bodů jednoznačně vyplývá z doplnění žaloby ze dne 12. 1. 2005, kde stěžovatelka na poslední straně uvádí, že: „*podstatou žaloby o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze dne 27. 3. 2003 jsou žalobní body: a) zastavění části terasy a štítová stěna, ve které je vynechaný otvor v rozporu s požárně bezpečnostními předpisy, b) balkon ve IV. NP v délce 7,86 m, na které žalobu omezují.*“ Dále omezení žalobních bodů vyplývá také z protokolu o jednání ze dne 25. 1. 2005, č. j. 29 Ca 112/2003 - 90, ve kterém se uvádí: „*že žalobu omezuje pouze na body týkající se otvoru odpovídajícímu požárně bezpečnostním předpisům, tedy, aby otvor ve štítové zdi byl zazděn a dále, aby balkon ve 4. nadzemním podlaží o délce asi 7 m byl zkrácen tak, že bude pouze u balkónových dveří, a to v souladu s § 3 vyhlášky č. 137/1998 Sb.*“. Protokol o jednání soudu je veřejnou listinou (§ 134 o. s. ř., za použití § 64 s. ř. s.), která potvrzuje pravdivost toho, co je v ní uvedeno, není-li dokázán opak. To znamená, že tvrdí-li stěžovatelka opak, je povinna svá tvrzení prokázat. Stěžovatelka však žádné konkrétní důkazy rozhodné pro svá tvrzení nepředložila, naopak ze spisového materiálu je její vůle omezit ve shora uvedeném smyslu žalobní body zcela zřejmá a soud tak nemohl její námitce o nesprávném závěru soudu ve věci zúžení žalobních bodů přisvědčit.

Pokud jde o druhou námitku, tj. formální odmítnutí první námitky týkající se vynechání otvoru ve štítové stěně v rozporu s bezpečnostními předpisy, pak je nutno v souladu se závěrem krajského soudu konstatovat, že správní soudnictví je ovládáno také zásadou koncentrační. Žalobu je třeba podat v zákonem stanovené lhůtě (§ 72 s. ř. s.) a pouze v této lhůtě může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.); zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.). Bylo tedy zcela na stěžovatelce, aby v zákonné dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby vymezila, které výroky rozhodnutí a z jakých skutkových a právních důvodů mají být soudem přezkoumány. Soud je při přezkoumání napadeného rozhodnutí vázán rozsahem uplatněných žalobních bodů, není oprávněn rozhodnutí vytýkat skutečnosti (s výjimkou těch, k nimž přihlíží z úřední povinnosti), kterými se stěžovatelka necítila být zkrácena na svých právech a neuvedla je v zákonem stanovené lhůtě ve formě žalobního bodu [§ 71 odst. 1 písm. d), § 72 odst. 1, § 75

odst. 2 s. ř. s.]. Vzhledem k uvedeným zásadám řízení o žalobě je logické, že také řízení o kasační stížnosti je nepřipustné opřít o důvody, které nebyly uplatněny v zákonem stanovené lhůtě v řízení před krajským soudem, ač to bylo možné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Soud v předcházejícím řízení je tedy při přezkoumání napadeného rozhodnutí správního orgánu vázán dispoziční zásadou. Z dispozic stěžovatelky (z důvodů uvedených v žalobě) tak jednoznačně plyne, že stěžovatelka namítala, že zastavením terasy dojde k porušení § 4 odst. 1 vyhlášky č. 137/1998 Sb. a § 127 občanského zákoníku, kdy se vlastník věci musí zdržet všeho, co by nadměru přiměřenou poměrům obtěžovalo jiného. Stěžovatelka zdůraznila, že zastavením terasy vznikne štitová stěna a zednické práce na ní prováděné budou jednak poškozovat střechu jejího domu a následně vlivem opadávání omítky bude docházet i k zanášení této střechy a ucpávání žlabů. Stěžovatelka v žalobě v této souvislosti namítala, že opadáváním omítky se správní orgány nezabývaly. Dále uvedla, že postavením štítu bude v důsledku nedodržení odstupu narušena její pohoda bydlení a že stavebník si musí vytvořit takové podmínky pro údržbu domu, aby neobtěžovala vlastníka sousední stavby. Těmito obecnými žalobními body původně stěžovatelka vytýčila rozsah soudního přezkoumání. Teprve ve vyjádření ze dne 12. 1. 2005, tj. po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žalobních bodů, uplatnila stěžovatelka námitku požárních aspektů věci a současně zúžila ve shora uvedeném smyslu žalobní body.

Odmítnutí nově uplatněné námítky krajským soudem bylo zcela po právu, nemožnost uplatnění skutkových novot (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Proto je odkaz na případné uvedení těchto důvodů a skutečností ve správním řízení nerozhodný. V této souvislosti Nejvyšší správní soud považuje za nutné dodat, že projednáním opožděné námítky, nešlo-li by o důvody přezkumu z úřední povinnosti, by krajský soud překročil meze soudního přezkumu a řízení před soudem by tak zatížil vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Pokud jde o žalobní bod označený jako bod b) – balkon ve IV. NP v délce 7,86 m a stěžovatelčinu námitku směřující do formálního posouzení tohoto bodu krajským soudem, nezbyvá než odmítnout i tuto kasační námitku. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že závěr soudu, že změnou stavby spočívající ve vysunutí balkonu ve IV. NP v hloubce 1, 2 m a v délce 7,86 m nebudou práva stěžovatelky dotčena, je podložen projektovou dokumentací a z ní vyplývajícím umístěním balkonu, jakož i jeho velikostí. Soud zdůraznil, že vzhledem k umístění balkonu nad půdorys současné stavby do dvorní části v uzavřeném prostoru již existujících staveb, vzhledem k jeho velikosti a nevelké hloubce, nemůže předmětná stavba zhoršit pohodu bydlení stěžovatelky, neboť v takové výšce balkon nemůže ovlivnit ani sílu hluku, ani čistotu ovzduší, ani emisi prachu a pachů, vibrace či oslunění. Tvrzení stěžovatelky, že soud odmítl její námitky s odůvodněním, že odvolací orgán měl na věc jiný názor, tak nelze přisvědčit. Obdobně soud řádně přezkoumal i tvrzení stěžovatelky, že správní orgán se nezabýval zastíněním bytů pod balkónem, když uvedl, že z odůvodnění správního orgánu vyplývá, že se světelné poměry v bytech pod navrženým balkónem nezmění, neboť do tohoto prostoru jsou umístěna pouze okna z WC, koupelen a spíží, a proto nelze námitce stěžovatelky přisvědčit.

S ohledem na skutečnost, že napadené rozhodnutí krajského soudu se vypořádalo s oběma žalobními body, na které stěžovatelka v souvislosti se zásadou dispoziční svoji žalobu omezila, je srozumitelné a závěry soudu jsou odůvodněny, zdejší soud námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nepřisvědčil.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu